

pobožnost obrnjenih misli stoječo glasbo bolj kot ropot; inteligentne in zlasti glasbeno izobražene moti, ker odvaja njihove misli od predmeta in jih osredotoči na glasbo, ki torej tu še manj podpira cerkev v njenih pravih namenih. Zakaj so ravno one cerkve, kjer se goji lepo, dovršeno, naravnost koncertantno cerkveno petje na koru, najbolj obiskovane po tako imenovanih inteligentnih slojih? Ker zahajajo ti ljudje tja radi glasbe, ne pa, da izpolnjujejo svojo versko dolžnost. Je-li to v interesu cerkve? Da ljudje nikakor ne „ostanejo hladni in niti ne sodelujejo pri skupnem petju“, temu je najboljši dokaz ravno protestantska cerkev, kjer je, kakor mora tudi pisec priznati, skupno petje že od nekdaj vpeljano. Take splošne in ravno v svoji splošnosti neutemeljene trditve ne dovedejo do zadovoljivih rezultatov. Pravilna pot bo tudi tu srednja: Vobče skupno petje (v cerkvah, kjer je sploh mogoče; sicer tiha maša), izredno pa umetniška glasba s kora. — Razen omenjenih člankov prinaša „Cerkv. Glasbenik“ tudi razna poročila o cerkveni glasbi na deželi, ocene cerkvenih skladb, oglase itd. Priložena je vsaki številki 4 strani obsegajoča glasbena priloga, v kateri *Premrlovi* in *Kimovčevi* prispevki pač nadkriljujejo ostale skladbe. Zlasti je ime skladatelja drja. *P. Hartmanna von An der Lan-Hochbrunna* vse-kakor daljše in težje tehtajoče nego katerikoli v njegovih „Litaniyah“ izraženi glasbeni domislek. Kako že poje opetovano uglasbena *Uhlandova* pesem o „Svobodni umetnosti“?!

Heilig achten wir die Geister,
Aber Namen sind uns Dunst!

Za častna člana je izvolilo pevsko društvo „Zvon“ v Šmartnem pri Litiji gđčno. *Kristino Demšarjevo*, učiteljico v Cerkljah pri Krškem, in gosp. *Ivana Razborška*, posestnika in trgovca v Šmartnem, radi njihovih zaslug za društvo.

Hymen v glasbenih krogih. Poročili so se *Karl Adamič*, stolni kapelnik in glasbeni učitelj v Senju, z gđčno. *Faniko Stimac*; *Anton Trost*, pianist v Ljubljani, z gđčno. *Claire Fiedlerjevo*; prof. *Vasilij Mirk*, skladatelj v Trstu, z gđčno. *Lelo Obernelovo*.

Ignacij Zupan, orglarski mojster v Kamni Gorici, iz čigar delavnice je izšlo do sedaj 125 novih orgel in okrog 800 predelav, je praznoval o Božiču 1913 svojo šestdesetletnico.

Naš rojak Srečko Kumar v Lipskem. Iz vposlanih nam programov in kritik posnemamo, da je imel naš rojak Srečko Kumar, učenec profesorja *Josipa Pembaura*, sedaj nameščen pri „Dr. Seibels Musikunterricht“ v Lipskem kot učitelj klavirja, pri prvem javnem nastopu zelo lep uspeh, zaigraši Bachov Preludij in fugo Es, Bachov Capriccio in Chopinovo Etudo cis. Dnevniška kritika poudarja, da je bilo izvajanje „na stopnji visoke umetniške popolnosti“. Mlademu rojaku želimo v tujini obilo uspehov. V domovini za nadarjenega Slovenca tako ni prostora.

Ignacij Kovačič, prijatelj J. Kocjančiča in založnik njegovih „Narodnih pesmi“, veleposestnik in zaslužni narodnjak, je umrl v Sv. Luciji.

Maks Unger, absolvent Novega Dunajskega Konservatorija, je angažiran za prvega kapelnika na mestno gledališče v Steyer.

Znani tenorist Ivan Meden je umrl dne 30. aprila t. l. Dne 14. decembra 1838 v Begunjah pri Cerknici rojeni pevec se je posvetil najprej pravniškimi študijam na Dunaju, kjer je bil vseučiliški tovariš Stritarja, Davorina in Simona Jenka in Frana Erjavca, pa je pozneje popustil univerzo in se učil petja. A obtelele so mu glasnice tako, da je moral prenehati s petjem. Vrnivšemu se v domovino se je zdravje sicer zboljšalo, a prejšnjega glasu ni imel več. Vendar je nastopil leta 1883 prilikom podoknice cesarju kot solist in zapel pesem „Popotnik“ ter bil odlikovan z milostnim nagovorom našega cesarja. Po svojem poklicu je bil pomožni uradnik v odvetniških pisarnah drja. Moscheta in pozneje do svoje smrti drja. Šušteršiča. Meden je bil častni član društva „Slavec“. Podrobnejši životopis in dva

portreta je priobčil „Slovenski Ilustrovani Tednik“ v 21. št. tek. letnika.

Skladatelj dr. Fran Kimovec je imenovan za stolnega vikarja v Ljubljani in bo tudi sodeloval pri glasbi na koru stolne cerkve.

Naše skladbe.

nogo čez 400 skladb so objavili „N. A.“, odkar izhajajo. Okus našega občinstva se je, v kolikor se sploh zanima za resno glasbo, izdatno zboljšal, kar izhaja iz odobravanja modernih slovenskih del, ki so jih prej poslušalci kratkomalo odklanjali ali sprejemali vsaj hladno in mlačno. Ni treba torej več toliko spremljajočih besed dati skladbam na pot, tem manj, ker se zaveda tudi laikom namenjena kritika čim-dalje bolj, da je njena dolžnost, poučevati občinstvo tam, kjer samo ne more izlahka zapaziti bistvene vsebine in glavnih vrtil in lepote kakega dela. Želeti bi bilo, da bi bila vsa dnevniška kritika v rokah pravih, strokovnjaških estetikov, ki bi se naj omejevali poglavitno na laiku dostopno razkladanje in razlaganje glasbenih del in tolmačenje skladateljskih teženj.

O naših skladbah torej le par besedij!

V klavirski skladbi *Vasilija Mirka* „Rêveries“, ki je izšla v 1. številki, so naši pianisti spoznali prav lep kos, ki obdeluje v vogalnih delih sam na sebi malo pomemben kvartni motiv v dobro uspeli prosti imitaciji (le II. imitacije v tenorju bi ne bili postavili v oktavo in se tako izognili tautologiji v tretjem taktu z ozirom na prvi takt) in s harmonično bogatim aparatom. Srednji del se odlikuje po lepem klavirskem stavku. Žal, da se naši skladatelji na jugu tako neradi odpovedujejo očitnim puccinizmom.

Dvoglasni zbor (dvospev) *Emila Adamiča* „Kje si dragi, da te ni“ se giblje tudi v polifonskih pogovorih, dasi morda besedilo ne da k temu dosti povoda. Za dvoglasno obdelavo v resnici popolnoma primernih tekstov je v slovenskem pesništvu sila malo. Zbor za izvežbane pevke, ki znajo peti po notah, ni posebno težaven, vendar prav učinkovit.

* * *

2. številka je predstavila *Emila Hochreiterja* našim čitateljem kot komponista pesmi. Gotovo so naše pevke vesele tega kosa, s katerim bodo brezdvomno imele v koncertni dvorani velik uspeh navzlic „pesniški“ podlagi. Robidova „Pastirica“ je vrhunec lirčne gluposti, prava galerija jasnih pradedov naše lirčne preteklosti. Dnevi, ko smo še sanjarili o „ptičkih“, o „ročicah“, o „ličicah“ (!), o „zvezdicah“, o „ljubčkah“ in sličnih „bedarijicah“, so, hvala Bogu, davno, pa že zelo davno za nami. Pesnik je čutil potrebo, tudi Nemcem pokazati, na kako visoki stopnji stoji njegova lirika, in je prevedel te budalosti še v nemščino na način, da otrpne kritičsko pero. More se samo reči, da je taka „poezija“ prava sramota. Marsikdo vpraša potem-takem, zakaj si je izbral skladatelj takošnih kvalitiet ravno ta žalostni spaček diletantske nezmožnosti. Mi slutimo vzrok. Dev je imel namreč slabi okus, da je že prej uglasbil ta nestvor v dobi „Slovenskega Glasnika“ zaostalega starinarja in izdal to pesem pred kratkim pri „Glasbeni Matici“. Devova skladba je